

- 2) Czy w celu określenia poziomu ochrony przewidzianego w prawie Unii, w przypadku niezgodnego z prawem zwolnienia grupowego, art. 30 karty należy interpretować z „należytych uwzględnieniem” materialnego znaczenia art. 24 zrewidowanej Europejskiej karty społecznej, o której mowa w Wyjaśnieniach, jak wynika z decyzji Europejskiego Komitetu Praw Społecznych, a zatem uznając owo znaczenie za istotne, oraz czy w związku z tym prawo Unii stoi na przeszkodzie przepisom krajowym i praktyce stosowania, które – poprzez wyłączenie środka w postaci przywrócenia do pracy – ogranicza ochronę do rozwiązania o charakterze wyłącznie odszkodowawczym, charakteryzującego się pułapem opartym na głównym kryterium stażu pracy, a nie na naprawieniu szkody poniesionej przez pracownika w wyniku utraty jego źródła utrzymania?
- 3) Czy sąd krajowy powinien zatem, przy dokonywaniu oceny stopnia zgodności przepisu krajowego, który wprowadza lub ustanawia środek ochrony w przypadku niezgodnych z prawem zwolnień grupowych (z powodu naruszenia kryteriów selekcji), wziąć pod uwagę brzmienie Europejskiej karty społecznej wynikające z decyzji jej organów, a w każdym razie uznać, że konieczna jest pełna ochrona odszkodowawcza lub przynajmniej zasadniczo pełna ochrona przed konsekwencjami finansowymi wynikającymi z utraty umowy o pracę?
- 4) Czy art. 20, 21, 34 i 47 karty stoją na przeszkodzie wprowadzeniu przepisów lub praktyki stosowania przez państwo członkowskie, stanowiących wykonanie dyrektywy 98/59/WE, które przewidują jedynie w stosunku do pracowników zatrudnionych po dniu 7 marca 2015 r., objętych tą samą procedurą, system sankcji, który w przeciwieństwie do środków zapewnionych innym pracownikom objętym tą samą procedurą, lecz zatrudnionych we wcześniejszym okresie, wyłącza przywrócenie do pracy, a w każdym razie naprawienie konsekwencji wynikających z utraty dochodów oraz utraty zabezpieczenia społecznego, przyznając wyłącznie odszkodowanie charakteryzujące się kwotą określoną głównie w oparciu o kryterium stażu pracy, różnicując w ten sposób sankcję, w zależności od daty zatrudnienia, co prowadzi do zróżnicowania poziomów ochrony w oparciu o wyżej wymienione kryterium, a nie w oparciu o rzeczywiste skutki poniesione w wyniku niesłusznej utraty źródła utrzymania?

(¹) Dyrektywa Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych, Dz.U. 1998, L 225, s. 16.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Ravensburg
(Niemcy) w dniu 23 stycznia 2020 r. – UK / Volkswagen Bank GmbH**

(Sprawa C-33/20)

(2020/C 161/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Ravensburg

Strony w postępowaniu głównym

Powód: UK

Pozwany: Volkswagen Bank GmbH

Pytania prejudycjalne:

1. Czy art. 10 ust. 2 lit. l) dyrektywy 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (¹) należy interpretować w ten sposób, że w umowie o kredyt:
 - a) należy podać stopę oprocentowania dla odsetek za opóźnienie obowiązującą w chwili zawarcia umowy o kredyt wyrażoną jako wartość bezwzględna, a przynajmniej, iż należy podać obowiązującą stopę referencyjną (w tym przypadku stopę bazową zgodnie z § 247 BGB – niemieckiego kodeksu cywilnego), z której wynika obowiązująca stopa oprocentowania dla odsetek za opóźnienie poprzez dodanie odpowiedniej wartości (w tym przypadku pięciu punktów procentowych zgodnie z § 288 ust. 1 zdanie drugie BGB)?

- b) mechanizm dokonywania zmian stopy oprocentowania dla odsetek za opóźnienie musi być konkretnie określony, a przynajmniej należy wskazać przepisy krajowe, z których wynikają zmiany stopy oprocentowania dla odsetek za opóźnienie (§ 247, § 288 ust. 1 zdanie drugie BGB)?
2. Czy art. 10 ust. 2 lit. r) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że w umowie o kredyt należy podać konkretną, zrozumiałą dla konsumenta metodę obliczania rekompensaty należnej w przypadku przedterminowej spłaty pożyczki, tak aby konsument mógł przynajmniej w przybliżeniu obliczyć wysokość rekompensaty należnej w przypadku wcześniejszego wypowiedzenia umowy?
3. Czy art. 10 ust. 2 lit. s) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że w umowie o kredyt:
- a) należy również podać określone w prawie krajowym prawa stron do wypowiedzenia umowy, w szczególności prawo pożyczkobiorcy do wypowiedzenia z ważnego powodu, na podstawie § 314 BGB, umowy pożyczki zawartej na czas określony?
- b) odnośnie do wszelkich praw do wypowiedzenia umowy o kredyt należy wskazać przewidziane dla wykonywania danego prawa termin złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu i formę takiego oświadczenia?

(¹) Dz.U. 2008, L 133, s. 66.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 27 stycznia 2020 r. – AQ, BO, CP / Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero
dell’Istruzione, dell’Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia**

(Sprawa C-40/20)

(2020/C 161/37)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: AQ, BO, CP

Druga strona postępowania: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell’Istruzione, dell’Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzula 5 porozumienia ramowego, o którym mowa w dyrektywie 1999/70/WE [dyrektywie Rady dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), zwanej dalej „dyrektywą” (¹), zatytułowana „Środki zapobiegania nadużyciom”, analizowana w związku z motywami 6 i 7 i klauzulą 4 tego porozumienia („Zasada niedyskryminacji”), a także w świetle zasad równoważności i skuteczności prawa [Unii Europejskiej], stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, w tym przypadku art. 24 ust. 3 lit. a) i art. 22 ust. 9 ustawy nr 240/2010, które umożliwiają uniwersytetom nieograniczone korzystanie z trzyletnich umów o pracę na stanowisku asystenta, z możliwością przedłużenia na okres dwóch lat, bez uzależnienia ich zawierania i przedłużania od jakiegokolwiek obiektywnego powodu związanego z tymczasowymi lub wyjątkowymi potrzebami uniwersytetu zawierającego takie umowy[,] i które, jako jedyne ograniczenie w zawieraniu szeregu umów o pracę na czas określony z tą samą osobą, przewidują jedynie okres nie dłuższy niż dwanaście lat, nawet jeśli nie jest to okres ciągły?
- 2) Czy cytowana klauzula 5 porozumienia ramowego, analizowana w związku z motywami 6 i 7 dyrektywy i z cytowaną klauzulą 4 rzeczonoego porozumienia, a także w świetle [wymogu] skuteczności prawa [Unii Europejskiej], stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego (w tym przypadku art. 24 i 29 ust. 1 ustawy 240/2010), w sytuacji, w której pozwalają one uniwersytetom na zatrudnianie asystentów wyłącznie na czas określony – bez uzależnienia odnośnej decyzji od istnienia tymczasowych lub wyjątkowych potrzeb i bez ustalania jakichkolwiek ograniczeń – poprzez potencjalnie nieograniczone zawieranie kolejnych umów na czas określony, w celu zaspokojenia zwykłych potrzeb dydaktycznych i badawczych tych uniwersytetów?